

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/73/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011289
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320011289.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného X. T., nar. XX.XX.XXXX v T., pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.11.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného X. T., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/123/2020-198 zo dňa 30.06.2021 bol obžalovaný X. T., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom obec O., t.č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov uznaný vinným zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 20.08.2020 v čase asi o 16:00 hod v obci O., bez súhlasu svojej matky O. T., nar. XX.XX.XXXX, majiteľky rodinného domu súp. č. XXX, potom, čo poškodil pletivo na uzamknutej bráničke v zadnej časti dvora, vošiel cez vzniknutú diery v oplotení na pozemok rodinného domu, vošiel do neuzamknutej šopy, ktorá sa nachádza za týmto rodinným domom, kde následne zaspal až do zadržania vyšetrovateľom Policajného zboru.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 194 ods. 3, § 38 ods. 5 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 198-202.

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd po zrušení a vrátení veci tunajším odvolacím súdom uznesením č.k. 3To/37/2021-185 zo dňa 25.05.2021 nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom vypočul obžalovaného, ktorý sa ku skutku priznal, svoje konanie oľutoval. Okresný súd následne zohľadniac všetky doposiaľ vykonané dôkazy zároveň viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, dospel k záveru, že obžalovaný v inkriminovanom čase bez súhlasu svojej matky (poškodenej) ako majiteľky rodinného domu po tom, čo poškodil pletivo na uzamknutej bráničke v zadnej časti dvora, vošiel cez

vzniknutú dieru v oplotení na pozemok rodinného domu poškodenej. Následne vošiel do šopy na pozemku rodinného domu, kde zotrval až do príchodu polície. Takýmto konaním zasiahol do práva poškodenej na nedotknuteľnosť obydľia. Obranu obžalovaného o nevedomosti zrušenia trvalého pobytu okresný súd vyhodnotil ako účelovú, pretože z výpovede poškodenej bolo preukázané, že obžalovaný mal v inkriminovanom čase vedomosť o zrušení trvalého pobytu na uvedenej adrese a rovnako mal vedomosť o zákaze poškodenej obžalovanému na vstup do jej obydľia. Okresný súd dodal, že obžalovaný sa skutku dopustil v čase, kedy už nedisponoval právom užívania predmetnej nehnuteľnosti. Do dvora poškodenej vošiel po narušení pletiva v spodnej časti bráničky, ktorá sa nachádzala na konci záhrady, čo bolo preukázané výpoveďou poškodenej ako aj zo zápisnice o obhliadke miesta činu. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný spáchal trestný čin vlámaním, vnikol do uzatvoreného priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľstou. Okrem uvedeného mal okresný súd za preukázané, že obžalovaný sa skutku dopustil voči svojej matke (chránenej osobe), ktorá je zároveň osobou vyššieho veku (v čase spáchania skutku poškodená dovŕšila 82 rokov svojho veku), a to v priamom úmysle. Pokiaľ ide o uloženie trestu, pri úvahách o výške trestu okresný súd prihliadol na § 34 Trestného zákona, pričom zistil, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, v oboch prípadoch pre rovnaký trestný čin, naposledy rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/214/2015 zo dňa 18.04.2016, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Z miesta bydliska je negatívne hodnotený, v minulosti pod vplyvom alkoholu psychicky týral svoju matku (poškodenú). Vo výkone väzby bolo správanie obžalovaného na požadovanej úrovni. Pri ukladaní trestu okresný súd postupoval podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, a trest ukladal vo zvýšenej trestnej sadzbe 5 rokov a 6 mesiacov až 8 rokov, pričom dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, t.j. na samej spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Takto uložený trest je podľa názoru okresného súdu primeraným trestom z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie. Zároveň s poukazom na závery znaleckého dokazovania uložil obžalovanému podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie obžalovaný, a to výlučne čo do výroku o treste, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu na čl. 212.

V odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie skutkových zistení a s tým spojenú nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Z vykonaného dokazovania nebolo ustálené, či obžalovaný vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľstou. Priznanie sa obžalovaného v tom rozsahu, že skutočne vnikol na pozemok poškodenej ako aj do šopy, v ktorej následne zaspal neodôvodňuje kvalifikáciu skutku ako zločinu podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona. Plot, cez ktorý sa dostal na pozemok poškodenej bol poškodený, na prekonanie oplotenia nevynaložil nijakú aktivitu, ale len prešiel cez poškodené oplotenie dvora patriaceho poškodenej. Obžalovaný sa ku skutku priznal, nie však v rozsahu právnej kvalifikácie kladenej mu za vinu, popiera nielen spáchanie činu vlámaním ale aj úmysel spáchať čin voči chránenej osobe. Zároveň poukazuje na vôľu začleniť sa do spoločnosti a zdržania sa užívania alkoholických nápojov, čo ho primárne viedlo k spáchaniu trestného činu. S poukazom na odvolaciu argumentáciu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1, písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol a obžalovanému uložil primeraný trest.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 16.11.2021 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného, jeho obhajcov ako aj náhradného obhajcu, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom z Registra trestov na obžalovaného, ako aj podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnila poškodená, na čo senát odvolacieho súdu rozhodol tak, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti poškodenej, keď na takéto postup boli splnené podmienky. Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla v zmysle § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný. Obhajca obžalovaného ako aj náhradný obhajca sa pridržali dôvodov podaného odvolania. Obžalovaný dodal, že na pozemok poškodenej nešiel s úmyslom prespať tam, ale prevziať si osobné veci. Rovnako jeho úmyslom nebolo stretnúť sa s poškodenou, žiadnu prekážku neprekonával. V ďalšom sa pridržal dôvodov podaného odvolania.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Vzhľadom na vykonané dokazovanie a tiež priznanie sa obžalovaného k spáchaniu skutku na podklade obžaloby (s výhradou právnej kvalifikácie, k čomu sa odvolací súd vyjadri v odôvodnení nižšie) bolo nad akékoľvek pochybnosti preukázané, že v inkriminovaný deň obžalovaný pod vplyvom alkoholu neoprávnené vnikol do obydla poškodenej - na uzavretý oplotený pozemok svojej matky ako výlučnej vlastníčky rodinného domu súp. č. 236 v obci Abrahám, priľahlého pozemku a šopy, ktorá je súčasťou obydla poškodenej. Následne v šope zaspal a zotrval až do príchodu polície. Obžalovaný najmenej dva dni pred skutkom vedel, že mu poškodená zrušila trvalý pobyt v rodinnom dome, pričom už pred týmto úkonom poškodenej dala obžalovanému výslovný zákaz vstupovať do jej obydla, čím ho vylúčila z užívacieho práva k uvedenej nehnuteľnosti. Poškodená tak bola jedinou oprávnenou vlastníčkou a zároveň užívateľkou uvedených nehnuteľností, a teda len poškodená mala a v súčasnosti má právo na nedotknuteľnosť obydla (čl. 21 Ústavy SR) a ochranu pred neoprávneným vstupom do svojho obydla bez jej súhlasu a zásahom do tohto práva.

O neoprávnené vniknutie do obydla iného ide aj v prípade, že oprávnený užívateľ síce sám neprejavil formálne nesúhlas s konaním páchatel'a, ale z konkrétnych okolností bolo možné vyvodiť tento nesúhlas. Nesúhlas poškodenej jasne vyplýva zo samotného konania poškodenej, odobratia kľúčov od obydla obžalovanému, faktické bránenie (vytláčanie obžalovaného z dverí rodinného domu poškodenej), privolanie policajnej hliadky v momente, kedy poškodená zistila, že sa do jej obydla opätovne dostal obžalovaný, zotrvanie poškodenej na trestnom stíhaní obžalovaného a ďalšie. Z uvedeného dôvodu je v tomto smere irelevantné, že poškodená obžalovanému zrušila trvalý pobyt k uvedenej nehnuteľnosti, pretože z trvalého pobytu ako úkonu čisto evidenčného charakteru obžalovanému právo na užívanie nehnuteľnosti nevzniklo (z trvalého pobytu totižto nevznikajú žiadne práva ani povinnosti viažuce sa k nehnuteľnosti). Rozhodujúcim je teda to, kto konkrétne obydle v čase činu reálne užíva (má v ňom svoju domácnosť a súkromie) a nie právny vzťah k takémuto priestoru (porovnaj R 51/1973). Za právne významný v tomto prípade nebol moment zrušenia trvalého pobytu obžalovaného, ale oznámenie poškodenej o tom, že si neželá, aby obžalovaný vstupoval do jej obydla, k čomu došlo podľa udania poškodenej ešte predtým, ako bol obžalovanému zrušený trvalý pobyt v predmetnej nehnuteľnosti, a to prinajmenšom po prepustení z výkonu trestu predchádzajúceho trestu. Formálne zrušenie trvalého pobytu malo k prejavenej vôli poškodenej, ktorá si neželala, aby obžalovaný vstupoval do jej obydla dopĺňajúci a podporný význam.

Objektom trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona je domová sloboda, pričom chránená je domová sloboda ako vlastníka, tak aj užívateľa domu, bytu alebo iných priestorov slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydľia uzavreté (obydlie). Ochrana sa vzťahuje na tie priestory, ktoré užívateľ drží na bývanie, t.j. kde má svoju domácnosť a svoje súkromie, vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacim. Týmto ustanovením je chránený akýkoľvek oprávnený užívateľ domu (nie len vlastník), bytu alebo iných priestorov slúžiacich na bývanie, a to proti komukoľvek, kto právo oprávneného bez jeho privolenia narúša (porovnaj R 51/1973).

Za neoprávnené vniknutie do obydľia iného v zmysle § 194 ods. 1 Trestného zákona treba považovať každý nežiadúci, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnený vstup do obydľia, ktorým sa prakticky zasahuje do domovej slobody iného (R 11/1997).

V tomto prípade sa však obžalovaný dopustil spáchania skutku závažnejším spôsobom konania, a to vlámaním (§ 194 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona v spojení s § 138 písm. e/ Trestného zákona), a tiež voči chránenej osobe (§ 194 ods. 3 písm. a/ Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona), čo sa obžalovaný snažil prostredníctvom odvolacích námietok spochybniť.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, ktorou popiera spáchanie skutku vlámaním tým, že na pozemok poškodenej vstúpil cez poškodené pletivo, nemožno s uvedeným súhlasiť. Pozemok poškodenej bol zabezpečený pletivom ako aj niekoľkými vstupnými bránami, pričom obžalovaný na pozemok vnikol práve prekonaním prekážky - oplotenia, tým, že pletivo fyzicky narušil, vytvoril v ňom taký otvor, cez ktorý sa mohol dostať na pozemok. Rovnako sa už predtým opakovane dostal do obydľia poškodenej prekonaním uzamknutej bránky (uvoľnením klinčeka). Poškodená uviedla, že pletivo ostalo poškodené práve po tom, ako obžalovaný opätovne vnikol na pozemok, čo vyplýva z fotodokumentácie, na ktorej je celkom zreteľne vidno poškodenie spodnej časti oplotenia susediaceho s bránkou, pri ktorom bol odstavený bicykel obžalovaného. Poškodená okrem uvedeného tiež uviedla, že pletivo síce bolo poškodené aj pred časom spáchania skutku, na čo poukazoval aj obžalovaný, avšak po jeho poškodení bolo pletivo opravené spojovacím lankom, ktoré obžalovaný pri vstupe na pozemok pri tomto skutku narušil. Použitie sily pri kvalifikačnom znaku vlámania musí smerovať proti zabezpečovacej prekážke (jej fyzickej integrite), nejde tu o silu ako púhu fyzikálnu veličinu, ktorú ľudské telo vynakladá pri svojom pohybe (napríklad pri prelezení plotu), ale silu ktorou prekážku prekoná. (porovnaj stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 93/2013 zo dňa 09.12.2014) V tomto prípade obžalovaný vynaložil silu na prekonanie oplotenia jeho fyzickým narušením (zmenou jeho vlastnosti a určenia), čím naplnil kvalifikačný znak vlámania.

K námietke o absencii úmyslu obžalovaného spáchať trestný čin voči chránenej osobe (blízka osoba a osoba vyššieho veku), odvolací súd dodáva, že kvalifikačný znak spáchania trestného činu voči chránenej osobe musí vykazovať tak objektívnu, ako aj subjektívnu súvislosť so statusom chránenej osoby. V tomto prípade boli naplnené obidve zložky, pretože pri posudzovaní subjektívnej zložky mala význam vedomosť obžalovaného o tom, že jeho matka je osobou vo vyššom veku, oslabenou možnosťou brániť sa, ovplyvnenou predchádzajúcim protiprávnym konaním (rôznych foriem citového vydierania a nátlaku obžalovaného), a teda schopnosť poškodenej ako matky obžalovaného vzdorovať konaniu obžalovaného bola znížená, čo pravdepodobne predpokladal aj obžalovaný, keďže sa uvedeného trestného činu dopúšťal opakovane. Práve uvedené skutočnosti boli v tomto prípade motivujúcim faktorom, ktorý viedol obžalovaného k spáchaniu skutku. Objektívna súvislosť bola daná narušením práva poškodenej na nedotknuteľnosť jej obydľia, pretože objektom tohto trestného činu je sloboda poškodenej nerušene užívať predmetnú nehnuteľnosť, ktoré je jej obydľím pred kýmkoľvek, kto do jej práva neoprávnene zasahuje. Objektom tohto trestného činu nie je ochrana nehnuteľnosti (t.j. zásah do majetku poškodenej) ako sa obžalovaný nesprávne domnieva. Objektívna súvislosť v tomto prípade je spätá s právom poškodenej na nedotknuteľnosť obydľia, ako jej osobnostného práva (tzv. statusové právo), viažuce sa výlučne a bezpodmienečne na osobu poškodenej. Bez právneho významu ostáva to, či obžalovaný poškodenú na pozemku v inkriminovaný deň videl, alebo nie. Rovnako je tak nutné aj túto námietku obžalovaného vyhodnotiť ako nedôvodnú.

Vzhľadom na správne ustálený skutkový stav, a s tým spojenú správnu právnu kvalifikáciu skutku, možno uzavrieť, že obžalovaný sa dopustil spáchania zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, ods. 3 písm. a)

Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona. Trestná sadzba pre uvedený zločin v zmysle § 194 ods. 3 Trestného zákona (3-8 rokov), po úprave dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona o jednu polovicu v dôsledku opakovaného spáchania zločinu a zároveň za absencie zistenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, predstavuje 5 rokov a 6 mesiacov až 8 rokov.

Majúc na zreteli zásady pre ukladanie trestu, ako aj účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Trestného zákona, zohľadňujúc zjavne nepriaznivú prognózu nápravy obžalovaného, z dôvodu recidívy k páchaniu druhovo rovnakej trestnej činnosti (trestného činu v zmysle § 194 Trestného zákona) v prejednávanej veci nebolo možné uvažovať nad iným, ako nepodmienečným trestom odňatia slobody. Obžalovaný sa aj napriek predchádzajúcim odsúdeniam dopustil spáchania toho istého trestného činu, kritický postoj k protiprávnemu konaniu nezaujal, rovnako neupustil od požívania alkoholických nápojov, pod vplyvom ktorých k trestnej činnosti dochádzalo. Obžalovaný mal nielen v dôsledku predchádzajúcich odsúdení, ale celkom jednoznačne aj z prejavu vôle poškodenej ako svojej matky vedomosť o zákaze vstupovať do jej obydľia, k predmetnej nehnuteľnosti nemal vlastnícke, ale ani užívacie právo. Spáchaniu tohto skutku (a rovnako tak skutkov, za ktoré už bol odsúdený v trestnej veci vedenej Okresným súdom Galanta sp. zn. 1T/74/15 a sp. zn. 29T/214/2015) predchádzalo rovnako dlhodobé neprimerané správanie sa obžalovaného voči svojej matke, obžalovaný sa zrejme spoliehal na „zlutovanie“ poškodenej, k čomu však nedošlo. Obžalovaný bol v mieste svojho niekdajšieho bydliska hodnotený negatívne, príslušné úrady mali poznatky o spôsobe života obžalovaného, závislosti od užívania alkoholu, neprimeraného správania sa voči svojej matke. V danom prípade tak nebolo možné uvažovať nad iným, ako nepodmienečným trestom odňatia slobody, pričom trest odňatia slobody na samej spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby považuje odvolací súd za spravodlivý a zákonný.

Rovnako správne okresný súd rozhodol o uložení ochranného liečenia protialkoholického podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, keďže závislosť obžalovaného bola konštatovaná znalkyňou MUDr. Monikou Gregorovou. Konanie obžalovaného malo priamo súvislosť so závislosťou (na pozemok vnikol pod vplyvom alkoholu, záhaľčivý spôsob života bol rovnako ovplyvnený požívaním alkoholu), pričom sám obžalovaný prejavil snahu liečiť sa zo závislosti.

Úplne na záver si odvolací súd neodpustí na adresu obžalovaného uviesť, že svojim terajším a predchádzajúcim konaním sa „vypracoval“ na špeciálneho recidivistu vo vzťahu k zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a niekoľko rokov znepriemňoval život svojej matke. Namiesto tohto, aby sa zo svojho konania poučil a snažil sa o nápravu, jeho snahou bolo počas celého konania dosiahnuť pre seba len a len miernejší trest. V tejto súvislosti odvolací súd uzatvára, že vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného (zásada zákazu reformatio in peius) nemohol odvolací súd pristúpiť k sprísneniu trestu, ktorý by spravodlivejšie vystihol jeho dlhodobé nevhodné správanie sa k svojej vlastnej matke a jeho celkový postoj k trestnej činnosti.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.